

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa B. F. i małoletniego R. F.
reprezentowanego przez matkę M. F.
przeciwko I. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 maja 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powodów kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - stanowią podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powodowie B. F. oraz małoletni R. F. działający przez przedstawiciela ustawowego w osobie matki M. F. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 maja 2016 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparli na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa oraz budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Sformułowane przez skarżących zagadnienia prawne odnoszące się do kwestii miarkowania wysokości zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 446 § 4 k.c., okoliczności wpływających na jego wysokość i dostrzeganych dysproporcji przy określaniu wysokości należnego zadośćuczynienia w poszczególnych sprawach znalazły już odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Zwraca się w nim uwagę na potrzebę „indywidualizacji” ocen związanych z ustaleniem wysokości należnego zadośćuczynienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2005 r., IV CSK 99/05, nie publ.). Prawidłowe ustalenie wysokości odpowiedniego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wiąże się z koniecznością uwzględnienia przez sąd wszelkich okoliczności mogących mieć znaczenie dla ustalenia jego wysokości. Przy czym - co istotne - zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważone indywidualnie przez sąd w związku z osobą konkretnego pokrzywdzonego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, nie publ., z dnia 13 września 2007 roku, III CSK 109/07, nie publ., z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, nie publ., z dnia 29 maja 2008 r., II CSK 78/08, nie publ.). Ponadto przyjmuje się, że z uwagi na indywidualny charakter krzywdy przydatność kierowania się przy ustalaniu zadośćuczynienia sumami zasądzonymi z tego tytułu

w innych przypadkach jest ograniczona. Postulat ten może być uznany za słuszny, jeżeli daje się pogodzić z zasadą indywidualizacji okoliczności określających rozmiar krzywdy w odniesieniu do konkretnej osoby poszkodowanego i pozwala uwzględnić specyfikę poszczególnych przypadków (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 kwietnia 2015 r., I CSK 434/14, nie publ. oraz z dnia 17 kwietnia 2015 r., III CSK 173/14, nie publ.). W orzeczeniach Sądu Najwyższego odniesiono się również w sposób wyczerpujący do okoliczności wpływających na wysokość zadośćuczynienia pieniężnego. W sprawie nie występuje także zagadnienie prawne związane z art. 446 § 3 k.c. Nie ulega także wątpliwości – w świetle orzecznictwa sądów oraz wypowiedzi w piśmiennictwie prawniczym - że przy ocenie żądania zasądzenia odszkodowania na podstawie tego przepisu podlegają uwzględnieniu wszystkie okoliczności wpływające na sytuację materialną najbliższych członków rodziny zmarłego.

Brak jest podstaw do uznania, że skarżący wykazali występowanie w sprawie wyrażonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej ze względu na potrzebę wykładni art. 446 § 4 k.c. Z przyczyn wcześniej omówionych przepis ten nie budzi wątpliwości interpretacyjnych wskazanych bliżej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 w zw. z art. 108 § 1, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. ze względu na sytuację majątkową skarżących oraz charakter dochodzonego przez nich roszczenia.